

Recensie: Edward & Edward; Edward; Edward; 1/2****1/2

Bronks Brussel
zaterdag 26 september 2020

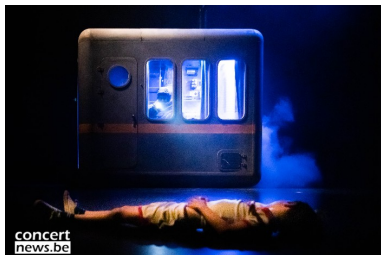

foto © Clara Hermans

Recensie:

Wat een fenomenale prestatie zette Julian Jan Daenen neer op de première van het woordeloze Edward in Bronks. De voorstelling voor zes-plussers naar een concept en in een regie van Christiaan Mariman brengt enkele klassieke visuele grappen die nog steeds werken. Zo zien we Julian samen met Atta Nasser rond een machinekamer achter elkaar hollen, zich verschuilen voor de ander, waarna ze plots rug tegen rug tegen elkaar aanbotsen. Nog zo een is die wanneer Julian heel kort achter Atta sluipt en volledig diens bewegingen nadoet. Het komt uit een klassieke sketch die nog steeds werkt. Idem voor Atta die even mag doen alsof ie een ingebeelde trap afdaald. En wanneer ze met z'n twee op het dak zitten, Julian koffie drinkt uit de thermos van Atta (Edward) die niet te drinken blijkt, leidt hij hem af door naar rechts achter te wijzen zodat ie stiekem de tas kan uitgieten ... Het is dit soort humor dat er nog altijd als zoete koek ingaat bij de allerjongsten die het dan ook uitproesten. Maar Julian is niet alleen erg sterk op humoristisch vlak samen met zijn volwassen tegenspeler, qua spel en beweging (dans) is hij ronduit subliem. En vooral: je ziet 'm genieten, ook nadien op de receptie wanneer hij terechte complimentjes in ontvangst mag nemen, zie je zijn ogen gewoon blinken van trots. Terecht. Wat een talent!

Op een dag komt een jongetje aanbellen bij een wat oude, dikke arbeider die zijn machinekamer elke dag in toom probeert te houden. Hij sust telkens wanneer de rode lamp begint te branden en er alarmsignalen te horen zijn. Signalen die het wat '80s aanvoelend sounddesign en de muziek van Christiaan Mariman, Jo Thielemans en Tom de With dan even verstoren. Zij trekken resoluut de synthesizer- en spacy kaart. Al van bij de start overigens wanneer het kamertje dat wat aftands aanvoelt met groene pulserende belichting ondersteund door bleepgeluidjes die een zekere mysterieuze sfeer oproepen, begint te bewegen wat tot verbaasde reacties leidt bij de allerjongsten die dan al op het puntje van hun stoel zitten.

Aanvankelijk moet Edward (Atta Nasser) niets van het jongetje hebben dat aanbelt. Telkens het controlepaneel alarm slaat, slaat hij de deur dicht omdat ie dan andere prioriteiten heeft. Dat is echter zonder de creativiteit van het jongetje gerekend die maar blijft aanbellen en op de ramen klopt. Het stoort Edward dermate dat ie de gele gordijnen, die doen denken aan de exemplaren die in oude treinen hangen, sluit. Tot er gebeld wordt en de jongen er niet meer staat. Dan gaat ie op zoek wie dat geweest kon zijn. De jongen sluipt stiekem via een luik binnen en weet zo de man buiten te houden. Hij neemt het allemaal over, doet de handschoenen aan en begint aan knoppen te draaien en op toetsen te drukken tot er een kortsluiting volgt en de machinekamer op hol slaat met alle rook van dien.

Wat we daarna te zien krijgen, behoort tot het beste qua bewegingstheater/dans dat de we afgelopen maanden te zien kregen. Het jongetje wordt door Edward uit de cabine gehaald maar lijkt levenloos te zijn. De man die kennelijk nog niet eerder omging met kinderen houdt 'm bij een been ondersteboven vast, sleurt 'm over de scène, probeert 'm recht te trekken maar stelt steeds vast dat z'n hoofdje gaat hangen. En wat hij ook doet, de jongen valt steeds om, rechts, naar voor of naar achter. Hij laat 'm liggen nadat hij met de jongen op zijn vuile gele laarzen heeft proberen te wandelen. Maar ook dat bleek geen succes want telkens liet het jongetje zich naar achteren hangen ...

Wanneer het controlepaneel opnieuw alarm slaat, ontwaakt de jongen die naar zijn rechterknie grijpt. Ook dat is op zo'n natuurlijke manier gespeeld dat het lijkt alsof Julian zich écht bezeerd heeft – wat achteraf duidelijk niet het geval was. Of hoe hij ons dus vakkundig op het verkeerde been zette! Atta houdt zijn hand even op zijn knie, laat dat onderbeen van de jongen wat zwengelen en ziet dat ie ok is. Via dans (die schouders, armen, handen en been-bewegingen!) checkt Julian of ie terug de oude is wat uiteindelijk uitmondt in een soort dance battle tussen hem en Atta die hem zal nadoen. De spacy/superheldensfeer wordt helemaal opgeroepen in een uitermate sterke choreografie van Michelle Peters wanneer de twee zich geëlektrocuteerd lijken te hebben en elkaar zo vanop afstand kunnen doen vallen of pijnigen.

Het laatste woord is uiteindelijk voor de machinekamer zelf, die via twee lampen uit een buis op het dak naar de jongen wijzen en hem roepen. Dan al heeft ie de mantel van Edward aan. Wie wil kan in deze Edward twee personages zien die samenvallen, Edward die zijn jongere zelf (opnieuw) tegenkomt, en terug als een kind verwonderd leert kijken naar zijn job die zo repetitief is dat de routine en ja toch ook wel wat de verveling van alweer een grijze dag die vergelijkbaar is met de vorigen er met de jaren in is beginnen sluipen. Of je kan er effectief ook de overdracht van verantwoordelijkheid inzien aan een jonge generatie die fris en vol goesting ertegenaan wil gaan. Een generatie die de wat oudere en misschien ook wat uitgebluste hun vuur terug kan aanwakkeren. Al is het maar voor even.

Het premièrepubliek reageerde terecht laaiend enthousiast en ie-de-reen was het er roerend over eens dat Julian Jan Daenen dé ster van de avond was, met dank aan de piekfijne omkadering die hij genoot van het ganse team van deze productie. Straf. Zeer straf.

< Bert Hertogs >

Credits:w

CONCEPT & REGIE – Christiaan Mariman (Kopland) SPEL – Atta Nasser, Mattis Devoldere Contesse of Julian Jan Daenen CHOREOGRAFIE & REGIE ASSISTENT – Michelle Peters (Kopland) MUZIEK & SOUNDDSIGN – Christiaan Mariman, Tom de With, Jo Thielemans KOSTUUM – Margerita Sanders, Kathy Vercauteren (assistentie) GRIME – Leila Boukhalfa SCENOGRAFIE – Christiaan Mariman, Tom de With i.s.m. BRONKS-decoratelier & KVS, Sean Radzio (stage) PRODUCTIE – BRONKS in coproductie met Perpodium MET DE STEUN VAN – taxshelter van de Belgische Federale Overheid